

den Opgave at vælge Valgmænd til Valg af Medlemmerne af det kirkelige Udvalg, men herved er dog for det første at bemærke, at Menighedsraadene, naar de ingen anden Funktion skulde have, vilde blive et meget stort og meget besværligt Apparat, thi man kan jo ikke være blind for, at Etableringen af Menighedsraad rundt om i Landet vil koste en Del Ulejlighed og vil kræve mange Menneskers Virksomhed, men dernæst maa det ikke glemmes, at man ved en saadan midlertidig Indførelse af Menighedsraad kan gøre en Slags Prøve paa, om de, naar de ordnes paa den her foreslaaede Maade, virkelig vilde være af Betydning for Kirken og egnede til at gaa ind som Led i en fremtidig Kirkeforfatning. Ogsaa dette mener jeg, at man maa tage Hensyn til, og det saa meget mere som Loven, naar den holdes i denne midlertidige Form, ikke vil foregribe noget som helst med Hensyn til den fremtidige Ordning. Med disse Ord skal jeg anbefale Sagen til det høje Ting.

Nordby: Paa det Mindretals Vegne, hvortil jeg hører, skal jeg ganske kort begrunde vort Standpunkt i denne Sag. Jeg maa da begynde med at give en Udsigt over, hvordan Sagen er forløben indtil nu. Jeg skal da først minde om, at et Lovforslag med samme Benævnelse og af væsentlig samme Indhold som det foreliggende tillige med 3 andre Lovforslag, vedrørende Kirken, blev forelagt i Folketinget i Fjor af den højtærede Minister. Det vakte den Gang et betydeligt Røre Landet over, maaske særlig i de mere kirkelig interesserede Kredse. Der blev saaledes i Odense afholdt et stort Delegeretmøde af Udsendinge fra de forskellige Menigheds-kredse inden for den store kirkelige Bevægelse, der hedder Indre Mission. Der vedtoges ved den Lejlighed en Udtalelse — den blev tilsendt ogsaa dette høje Ting — i hvilken man udtrykte sin Bekymring over den Maade, der nu skulde lovgives paa om Kirken, og henstillede, at der toges saa varsomt som muligt paa disse Forhold; man fremhævede navnlig, at man ønskede en forudgaaende grundig og aandelig forstaaende Drøftelse af dem. Yderligere fremkom der en Udtalelse fra, saa vidt jeg ved, 855 Præster i den danske Folkekirke, hvori det henstilledes til den høje Regering og det høje Ting, at der, inden Loven om Menighedsraad blev endelig vedtagen, maatte blive givet Kirken Lejlighed til at udtale sig, kort sagt, at

disse Lovforslag maatte blive behandlede af en kirkelig Kommission. Betydelige Mænd inden for Kirken udtalte sig i samme Retning, saaledes erklærede Sjællands Biskop i et Skrift, at det vilde være ønskeligt, at disse Lovforslag, før de bleve endelig ophøjede til Lov, bleve behandlede i en efter kirkelige Hensyn valgt Forsamling. Det Lovforslag, der her er Tale om, blev imidlertid behandlet og vedtaget i Folketinget vel nok med nogle Ændringer, men dog uden at der røstes ved Principet i det. Det blev derefter sendt op til dette høje Ting, hvor det kom til 1ste Behandling. Det var kendeligt, at i alt Fald Flertallet af Tinget var paavirket af de Udtalelser udefra, jeg nys har anført. Det traadte frem baade ved 1ste Behandling og i det derefter nedsatte Udvalg, hvor der blev gjort Forsøg paa at naa til en Overenskomst paa Basis af den Tanke, som jeg før antydede. Det lykkedes imidlertid ikke, og Sagen forløb da paa den Maade, at Udvalget ikke fik Lejlighed til at afgive nogen Betænkning, hvorimod det under 17. Maj 1902 afgav en Beretning, i hvilken Flertallet — hvad jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse — siger: „Med Hensyn til Lovforslaget om Menighedsraad har et Flertal af Udvalget“, her nævnes saa dets Medlemmer, „fundet, at en i denne Retning gaaende Ordning af de enkelte Menigheder ikke bør løsrives fra den Ordning af Kirkens Forfatning, som Grundloven bebuder.“ Det endte altsaa Sagen for Flertallets Vedkommende med i Fjor. I Aar, i indeværende Samling, forelagde den højtærede Minister i Mødet den 8. Oktober atter Lovforslaget i samme Skikkelse som den, hvori det var vedtaget i Fjor i Folketinget. I Sommerens Løb havde Ministeren afsøket de uvidede Landemoder Erklæringer om Sagen, hvilke Erklæringer, foruden at drøfte Enkeltheder i de 4 Lovforslag, ogsaa havde udtalt sig for deres Henvisning til en Kommission eller Kirkedag; der benyttedes vel forskellige Benævnelser, men man var overalt enig om, at der skulde en kirkelig Drøftelse til, om jeg saa maa sige, inden disse Lovforslag bleve ophøjede til Lov. Saaledes var altsaa Stillingen i dette Efteraar. Sagen kom til 1ste Behandling og sendtes derpaa i Udvalg. Jeg har været Medlem af dette Udvalg, og jeg kan sige for mit eget Vedkommende og, det er jeg overbevist om, ogsaa for de andre Medlemmers Vedkommende, at vi have deltaget i Udvalgmøderne med den aller-